

A Petrás Incze János Kulturális Egyesület részére

A Teleki Pál Baráti Kör

Beszámolója

Az idei, 2006-os évben két alkalommal jártunk a Bacău megyei Gajdár (Coman) faluban, ezúttal harmadszor és negyedszer. Áprilisban (9-17-e között) 6 fő volt kint, majd július 16-27 között 5 fő (félidőben 2 fő váltotta egymást). A kiutazás mindkét esetben egy aradi székhelyű személyszállító cég mikrobuszával történt, amely Budapestről egészen a faluban levő szálláshelyünkig szállított bennünket. Az utazás fejenként egy irányba 12.000 forintba került. (Aradig 4.000,- majd onnan a faluig 8.000,- forint volt) A visszautazást a többség szintén ezen a módon oldotta meg, a nyári csapatból ketten vonattal jöttek vissza Budapestre. Az utazási költségekről – természetesen – számlát nem kaptunk. Az adott pénzügyi támogatást erre a célra is használtuk.

A faluban 2005 óta ugyanannál a háznál szállunk meg. Az 1-2 hetes szállásért különböző juttatásokat kapnak tőlünk, kézpénzben, illetve lehetőség szerint természetben (például élelmiszerek, ruhák – ez utóbbiak adományból). A kint tartózkodásunk célja minden esetben a foglalkozásaink iránt érdeklődő falusi gyermekek „oktatása”. A falu szintiszta katolikus csángó település, azonban a használt nyelv dominánsan a román. Különösen a fiatalabbak egymás közötti kommunikációjában. A 2005-2006-os tanévben beindult az iskolán kívüli magyar nyelvoktatás, ami érezhetően megerősítette az odajáró gyermekek magyar nyelvű tudását. Az általános iskola egyébként meglehetősen gyenge színvonalú, sokan a felsőbb osztályosok közül egyes román betűket sem ismernek, illetve a hallott román szavakat nem egy esetben nem tudják leírni.

A mi feladatunk ebből következően sokrétű. A foglalkozások alapvetően délelőtt 10-13 óra, illetve 15-18 óra között zajlanak, azonban sok esetben még 22 óra körül is a gyermekekkel vagyunk. Jellemzően egy-egy foglalkozás azzal indul, hogy a falu főterén, a kútnál a kitűzött időben megjelenünk és kivonulunk a falun kívül eső rétre. Útközben a már korábban megtanult énekeket énekeljük. Kint először játszunk, illetve új éneket tanulunk (igyekszünk erdélyi, de főleg moldvai népdalokat tanítani), majd kellő számú gyermek esetén megosztjuk a csoportot. A kisebbekkel továbbra is játszunk, énekelünk, rajzolunk, valamint mesét olvasunk (tavaly nyáron még az egyik kislánnyal fordítottatni kellett mondatonként románra, idén erre már nem volt szükség), utána megbeszéljük és eljuttatjuk. Eközben a nagyobbakkal írunk, a betűket tanítjuk, illetve olvasunk. A foglalkozás végén énekelve, mondókákat mondva visszamegyünk a faluba.

Esténként sok esetben vagy a gyermekekkel játszunk (főleg a focit kedvelik), vagy pedig családokat látogatunk. A családoknak egyrészt adományokból származó ruhákat, ajándékokat viszünk, amelyeket családra válogatunk – hiszen már ismerjük a családtagokat-, illetve élelmiszereket, háztartási szereket viszünk, amelyeket mi vásároltunk Magyarországon és szállítottunk ki. A csatolt számlákból ez kitűnik. Az azokban szereplő tételeknek csak egy kis részét fordítottuk a saját szükségleteinkre, a többség a családokhoz került.

Az előbb említett számlákon túl csatoltunk még olyan blokkokat is, amelyeken más jellegű vásárlásokat nyugtáztunk, például fakanál, biztosítótű, stb., ezeket a gyerekekkel tartott kézműves foglalkozásokhoz használtuk, jelen esetben pl. bábuk készítéséhez.

Támogatásukat igyekeztünk a lehető legjobban, és leghasznosabban felhasználni. Nagy segítség volt számunkra az útiköltséghez, foglalkozásaink színesítéséhez, ill. ajándékok vásárlásához. Támogatásukat ezúton is köszönjük!

Tisztelettel,

a Teleki Pál Baráti Kör nevében

melléklet: számlák, fotók